

Jan Campbell: Povolební nápověda

- CZ24 News | 20. března 2024

EU: Evropští politici nepochybovali o znovuzvolení Vladimira Putina na nové prezidentské období, ale nedokázali tuto skutečnost důstojně přijmout. Dokazují to všemožné reakce a dění v EU.

Dne 18. března se ministři zahraničí EU sešli na pravidelném zasedání v Bruselu, aby zavedli novou část sankcí proti Rusku, tentokrát v souvislosti se smrtí Alexeje Navalného, a také aby dosáhli dohody o využití neočekávaných příjmů ze zmrazených ruských aktiv pro následné výdaje na potřeby Ukrajiny. Tolik jedna strana zasedání.

Na druhé straně zasedání evropští diplomaté nemohli ignorovat výsledky prezidentských voleb v Rusku. Ty o den dříve skončily historickým úspěchem úřadující hlavy státu Vladimira Putina (87,28 % hlasů) s rekordní volební účastí v historii země jak v Rusku (77,44 %), tak v zahraničních misích i v nepřátelských zemích. Není proto divu, co řekl Vysoký představitel EU pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku, diplomat - demagog

Josep Borrell, již dříve pobouřený výsledky voleb v Rusku, jménem všech členských států EU: Volby se konaly v prostředí zmenšujícího se politického prostoru, což vedlo k alarmujícímu nárůstu porušování politických práv a svobod a zabránilo kandidatuře mnoha kandidátů, včetně těch, kteří se stavěli proti nezákonné agresi Ruska. To připravilo ruské voliče o skutečnou volbu a výrazně omezilo jejich přístup ke spolehlivým informacím.

Více a více v zahraničí ignorovaná Německá ministryně zahraničí Annalena Baerbocková nemohla zůstat pozadu. Proto před schůzkou v belgickém hlavním městě řekla, že volby v Rusku byly volbami bez volby a dodala, že konání voleb v nových regionech údajně porušuje mezinárodní právo. Přitom zapomněla sdělit, jak sama pošlapává již mrtvé mezinárodní právo, a co potvrdili zahraniční pozorovatelé ze Západu. Například Francouz Ivan Benedetti novinářům řekl: je důležité vidět na vlastní oči, jak se vše děje, mimo jiné proto, že francouzský tisk označuje volby v Ruské federaci za nespravedlivé a nelegitimní, ale nakonec to dopadlo jinak. To, co jsem viděl, byla velmi jasná, velmi dobrá, velmi správná organizace celého procesu. <... >Samozejmě, že organizace tak rozsáhlého procesu je něco, co je závidění hodné a představuje překvapení. O mnoha dalších a podobných hodnoceních se nebudu zmiňovat.

Za zmínku ale stojí skutečnost, že Ruští občané z celého Německa se museli dostavit na generální konzulát v Bonnu a na velvyslanectví v Berlíně, protože německé úřady uzavřely 4 konzuláty. To jsou 4 volební místnosti. Aby někteří lidé mohli volit, museli stát ve frontě déle než 5 hodin, ale trpělivě čekali.

Za zmínku stojí také skutečnost, že německé ministerstvo zahraničí začne ruského prezidenta Putina v oficiálních dokumentech označovat pouze příjmením, bez uvedení jeho funkce. Uvedl to oficiální zástupce německého ministerstva zahraničí Sebastian Fischer. To není ale vše.

Mluvčí kabinetu ministrů Christiane Hoffmannová dodala, že německá vláda nepovažuje minulé prezidentské volby v Rusku za legitimní. Podle jejího názoru se hlasování konalo v atmosféře zastrašování a zatýkání. Kancléř Olaf Scholz se zase rozhodl nepogratulovat Putinovi k vítězství. Takzvané volby v Rusku nepovažujeme ani za svobodné, ani za spravedlivé. Zdá se, že výsledek byl znám předem. Podle našeho názoru to byly nedemokratické volby.

Na uvedené nestandardní chování Německé vlády a ministerstva reagovala mluvčí ruského ministerstva zahraničí Maria Zacharovová citátem z díla anglického spisovatele Rudyarda Kiplinga, Kniha džunglí, jakéhosi zvířecího eposu v próze odehrávajícího se až na dva příběhy v indické džungli. První kniha obsahuje sedm, druhá osm novel. V jedné z nich Baghíra nazýval oheň Rudým květem, protože žádné zvíře v džungli by nenazývalo oheň jeho pravým jménem. Všechna zvířata se smrtelně bojí ohně a vymýšlejí stovky jmen, jen aby je nepojmenovala přímo. Německé politiky přirovnala k bestiím bojícím se ohně, doporučila německému ministerstvu zahraničí, aby zavolalo lékaře, a poukázala na výpadky paměti a akutní fobie.

Připomínám, že úřadující ruský prezident Putin získal v prezidentských volbách 87,28 procenta hlasů, a že to bude jeho páté funkční období v čele státu. Kandidát Komunistické strany Ruské federace Nikolaj Charitonov získal 4,31% hlasů, místopředseda dolní komory parlamentu a kandidát Nové lidové strany Vladislav Davankov 3,85% a šéf LDPR Leonid Sluckij 3,2%.

Otázka: Kdo ze současných západních politiků urážejících prezidenta Putina a Rusko a posedlých nenávistí bude za pár měsíců nebo maximálně za pár let jednat o mírovém uspořádání poměrů ve východní Evropě, když vládne Kreml (prezident Putin) a vláda plní úlohu byrokratické převodové páky? Odpověď: Ani jeden.

Co lze očekávat od Ruska v představitelné budoucnosti

Podle slov generálního tajemníka NATO Jens Stoltenberga Bezpečnost Černého moře je naléhavou otázkou jak pro Gruzii, tak pro NATO. Svoboda plavby Ruska je v zásadě omezená a naše podpora poškozují velkou ruskou flotilu v Černém moři.

Dovoluji si tvrdit, že v představitelné budoucnosti k opakování takových slov nedojde. Proč? Protože Ukrajina, tak jak ji ještě dnes západní politické tváře prezentují, nebude existovat a to, co se bude nazývat Ukrajina, nebude mít přístup k Černému moři. Proto létání průzkumných letadel NATO nad ním nebude dávat prioritní smysl.

Na tomto místě se nabízí lekce z historie jako nápodoba. Pokusím se ji shrnout následovně.

Éru Vladimíra Putina si historici budou pamatovat především pro neuvěřitelnou konfrontaci Ruska se dvěma nejmočnějšími formacemi Západu – Spojenými státy a Evropou, jako částí antropologické války, vybráním Číny jako tichého spojence, který mimo jiné může odmítnout účast na mírových rozhovorech o Ukrajině, pokud nebudou pozváni zástupci Ruska, a pravděpodobně ve spojení s historií Ruska před šesti stoletími. Co se v té době v Rusku dělo?

Krátká odpověď. Ivan III (1440-1505) se stal největším ruským carem a Vladimir Putin nyní téměř přesně opakuje všechny jeho hlavní činy. Kdo byl Ivan III a jaké byly jeho činy?

Ivan III. (Vasiljevič) byl od roku 1462 velkým knížetem moskevským z rodu Rurikovců. Významně rozšířil území Moskevské Rusi dobytím dalších ruských knížectví a začal používat titul velkým knížetem, resp. gosudar vši Rusi. Vítězstvím nad Velkou hordou roku 1480 ukončil staletou nadvládu nástupců mongolské říše. Nechal přestavět moskevský Kreml. Na nových kremelských chrámech a panovníkově paláci pracovali mimo jiné významní italscí stavitelé Aristotele Fioravanti a Alesio Novi. Ivan III. položil základy ruského státu jako říše nároklující si nadvládu nad historickou Rusí a dědictví zaniklé Byzantské říše. To stvrdil sňatkem s princeznou Sofií Palaiologovnou. Převzal odtud znak dvouhlavého orla a prosazoval myšlenku Moskvy jako po Konstantinopoli třetího Říma. Příležitostně užíval císařský titul car, avšak teprve jeho vnuk Ivan IV. Hrozný se nechal korunovat na cara.

V době svého nástupu do velkovévodství v roce 1462 měl Ivan III. malý stát. Ze západu na východ - od Rževa po Nižnij Novgorod a od severu k jihu - od Velkého Ustugu a Běloozeru po Kolomnu a Kalugu. Celkově vzato lze říci, že to byla dnešní Moskevská oblast. Díky spojenectví, o kterých dnes nebudu psát, a úspěšným vojenským a politickým akcím dosáhl Ivan III. čtyř velkých úspěchů.

První úspěch představuje připojení třetiny litevského knížectví k Rusi se slavnými ruskými městy z dob Kyjevské Rusi.

Druhý úspěch - a nejdůležitější - představuje skutečnost, že Rusko přestalo jednou provždy platit tribut mongolským Tatarům. Toto období v historické kronice znamená konec mongolsko-tatarského jha, které trvalo více než 250 let. Dnes tomu odpovídá vydírání západními bankami po první světové válce, vydírání v době studené války a po rozpadu SSSR. Konec mongolsko-tatarského jha mu ale nebyl přednesen na stříbrném podnose, jak si mnozí myslí.

Nejprve se na Oce objevila reflexe Velké hordy chána Achmata v roce 1472. V té době Rusové nedovolili Hordě překročit řeku. Pak Ivan III. pošlapal tatarskou basmu (jak to nyní dělají mnohé státy s USD) s mnohaletými dluhy a nahromaděným tributem a s velvyslanci udělal to, co udělal car Leonidas ve filmu "300 Spartánů" (2007), když k němu přišli pro půdu a vodu.

Krátce připomínám, že bitva u Thermopyl, jako ozbrojené střetnutí mezi spojenými jednotkami části řeckých městských států a vojsky perského krále králů Xerxa I, dala vzniknout mýtu o odvaze 300 Spartánů. Spartané a jejich spojenci čekali na svého nepřítele v úzkém průsmyku sedm dní a nocí. Těžce vyzbrojená perská armáda nebyla schopna na tak malém prostoru vůbec manévrovat. Spartané a jejich spojenci bojovali, dokud nebyl poslední nepřítel mrtvý. Hrdinství těch, kteří bojovali a nakonec zemřeli, pomohlo určit směr západní civilizace a dalo řeckým městským státům čas sestavit armádu schopnou vzdorovat Peršanům. Jejich taktika je dodnes vyučována na vojenských akademiích po celém světě. Je uváděna jako dokonalý příklad správně zvolené strategie, která zabezpečila vítězství nad nesrovnatelně silnějším protivníkem. Ale zpět k hlavnímu tématu článku.

Achmat shromáždil velkou armádu a v létě 1480 vytáhl do Ruska. Ivan III., stejně jako jeho pradědečkové, vydal rozkaz k obraně Moskvy a odebral se s obyvateli Tveru do Oka. Ale když byla Ugra na konci října pokryta ledem, rozzlobený Achmat vydal rozkaz k ústupu. Mongolští Tataři prostě neměli prostředky na to, aby v zimě bojovali s Rusy. Achmat ze vzteku zpustošil území svého spojence kvůli tomu, že Kazimír neotevřel druhou frontu. Dnes je tomu podobně: Spojené státy pustoší Evropu. Při dělení bohatství byl Achmat zabit svými vlastními společníky a s jeho smrtí začaly ve stepi velké občanské nepokoje.

Díky jim přichází třetí úspěch Jana III: Nevzdává se hold Kazaňskému chanátu, ale velkokníže dává nálepky za to, že v něm vládne. Po sérii tažení proti Kazaňskému chanátu, která nebyla příliš úspěšná, se v roce 1484 stal chánem promoskevský kníže 16letý Muhammad-Emin. A s podporou Moskvy nastoupil na kazaňský trůn tentýž Muhammad-Emin - a dvakrát jeho bratr Abdul-Lati, Kel-Ahmet. Není náhodou, že v té době se Ivan III. prohlásil také za knížete bulharského (před příchodem mongolských Tatarů byly tyto země, jak víme, obývány Bulhary).

Kdo pochopil podstatu příběhu bude souhlasit s tím, že se nejedná o úspěch Ivana III., ale o megaúspěch! Tomu následuje další.

Čtvrtý úspěch představuje jeden z hlavních diamantů vlády Ivana III: Novgorod.

Novgorod není jen Novgorod – nejbohatší region s nejvíce prosperujícími obchodníky, ale jsou to téměř všechny severní země až po Ugru. Novgorod je demokracie a zvon Veche. Novgorod té doby měl armádu o síle 40 000 mužů, která porazila jak Švédy, tak všechny katolické řády. Novgorod je tím, kdo se vždy dívá na Západ. Platí to i dnes. K mému zděšení jsem před léty na chodbách univerzity viděl obrazy prakticky jenom západních vědců, kteří nahradili světoznámé ruské! O rozsáhlé páté koloně v regionu nebudu psát, stejně jako nebudu psát o rostoucím počtu novodobých migrantů z Německa do Novgorodu a jiných ruských měst.

A Novgorod - pod vládou Marfy posadnické - se tajně octl pod vládou Litevského knížectví se zárukou zachování všech svých stoletých tradic. O tom, i o návrhu smlouvy s Litvou, se dozvěděl ruský car. Odešel s armádou do Novgorodu, vzal si na pomoc Tver a Pskov - Novgorod to nechápal! A když viděl moskevské síly, bylo pozdě a sám vydal všechny své vůdce prolitevské straně. Novgorod si samozřejmě chtěl zachovat své tradice, pravděpodobně si ani nedokázal představit, že by mu někdo mohl někdy zasahovat do jejich veche. Ale Ivan III. řekl, když ho zvon přerušil: Ne, vy jdete jen pod ruku Moskvy! A vzal si zvon s sebou jako symbol.

Kdyby Ivan III. neučinil tento náhlý krok, kdo ví, možná by Novgorod historicky skončil v Litevském knížectví a nedovolil mu zmizet z pole světových dějin. Nebyl by tu Petr Veliký se svým oknem do Evropy, Pobaltí, Narva a samozřejmě Petrohrad. To nebyly v té době ruské země. Byl to Ivan III., kdo rozšířil jihozápadní hranice Ruska až k hranicím s Poltavou.

Již na tomto místě se nabízí hodnotit příběh Ivana III. jako vodítko k tomu, co je třeba udělat s Ukrajinou dříve, než se západní politici poučí z historie Ruska a jejich sen se stane zlým.

Závěr

Sám Ivan III. paradoxně nerad vyrazil na tažení a posílal hlavně své generály. Velký Štěpán, slavný moldavský Palatin, na něj často vzpomínal na banketech a říkal, že ten, který sedí doma a oddává se spánku (což neplatí pro prezidenta Putina), rozmnožuje svou říši, zatímco on sám, denně bojující, je stěží schopen bránit hranice. Možná i proto Ivan III. vládl déle než všichni ruští carové – celých 43 let.

Za Ivana III. se ve východní Evropě zformoval mohutný stát, o nějž začali jevit zájem mnozí evropští panovníci. Diplomatie byly navázány mimo jiné s římskými císaři Fridrichem III. a Maxmiliánem I., uherským králem Matyášem Korvínem, moldavským vojvodou Štěpánem III.

Historie včetně té novodobé a prezidentských voleb v Rusku indikuje, že současní představitelé a ministři Západních států zaspali dobu, jsou obětí sami sobě způsobené ztráty důvěry k občanům a zahraničním partnerům, kterou nahradila nenávist, strach a lhaní, a nebudou schopni projevit zájem o nové Rusko. To pod vedením prezidenta Putina a případně jeho následníka, zastaví šíření neofašizmu v Evropě a nesmyslnost západní finanční podpory ruské páté koloně a potvrdí starou pravdu: Vždy se najde někdo, kdo po tobě bude házet kameny. Otázkou je, co si z nich rozhodneš udělat: zeď nebo most. Souhlasu netřeba.